

uretfærdige Toldskatter, der ere en mørk Plet paa Finansloven, burde vi Socialdemokrater hjælpe Regeringen med at faa vedtaget en Toldlov. Jeg skal dertil sige, at vi have deltaget i Arbejdet paa en Toldlov, og vi ville fremdeles være med til at arbejde for at faa en god Toldlov, men om, hvad der skal forstaas ved en god Toldlov, derom har jo Ministeren en anden Mening end vi. Vi mene dermed en demokratisk Toldlov i Overensstemmelse med Venstres og den højtærede Ministers gamle Program. Og vi have netop arbejdet for at faa den uretfærdige Toldbeskatning ud af Verden.

I denne Forbindelse kom den højtærede Minister ogsaa til at tale om Forholdet mellem Stat og Kommune og mente, at jeg indtog en højst mærkelig Stilling, naar jeg holdt paa, at det var Staten, der skulde løse de humane Opgaver. Jeg kan dog ikke indse, at der fra vort Standpunkt eller fra et demokratisk Standpunkt kan være noget at indvende derimod. Vi indrømme, at selve Skattegrundlaget for Statens Skatter er uretfærdigt, men vi ønske det ogsaa forandret og de indirekte Skatter afskaffede, men Staten har jo ogsaa sin Indkomst- og Formueskat, som det ligger i Flertallets Haand at udvikle saaledes, at Staten fremtidig faar sine Indtægter gennem direkte Beskatning paa samme Maade som Kommunerne. Naar man altsaa samtidig arbejder for at afskaffe de indirekte Skatter, kan man godt uden at være inkonsekvent forlange, at Staten skal tage en betydelig Del i Løsningen af de humane Opgaver i Kommunerne. For Resten mener jeg heller ikke, at Skattegrundlaget er saa retfærdigt, saa ideelt i Kommunerne. Til Trods for, at man ikke der har indirekte Skatter, er det ikke altid just de velhavende, der blive forholdsvis mest trykkede af de kommunale Byrder. Der er Købstæder, hvor en Haandværker betaler 80—90 Kr. i kommunal Skat, og det er de Penge, som Ministeren mener snarere bør anvendes til Løsning af de humane Opgaver, end Statens. Saa længe vi ikke have faaet vor kommunale Beskatningslov revideret og forandret i mere demokratisk Retning, er der ingen Grund til at tale i alt for høje Toner om det retfærdige i den kommunale Beskatning i Modsætning til Statsbeskatningen. Og mange Steder maa de smaa ogsaa i væsentlig Grad bære de kommunale Byrder, fordi Velhaverne stikke til København, hvor Regeringen og Flertallet opretholde et Skattely, der i høj Grad begunstiger denne Flugt fra Køb-

stæderne til Hovedstaden, hvorved de store Skatteydere, der efter Ministerens Mening i særlig Grad skulde bidrage til Løsningen af de humane Opgaver, unddrage sig derfor.

Jeg finder derfor ikke, at Ministeren har været i Stand til at svække, hvad jeg har sagt, og heller ikke, at der i hans Udtalelser ligger nogen Grund for os Socialdemokrater til at stemme for det foreliggende Finanslovsforslag. Vi maa vedblive at undlade at stemme for en saadan uretfærdig Lov, indtil vi kunne faa mere Haand i Hanke med den, saa vi kunne forme den, som Retfærdighed kræver det.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Den højtærede Minister fandt, at det var ganske urimeligt, at Socialdemokraterne vilde stemme mod denne Finanslov, fordi den indeholdt saa store Goder for Arbejderne. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at den Tale er ikke noget nyt her, den blev ogsaa holdt i 1895, da de moderate og Højre havde lavet en Finanslov, og det ærede Medlem for Ringkøbing, den nuværende Konseilspræsident, stod op og sagde, at han vilde erkende, at Finansloven havde betydelige, gode Bevillinger til Næringslivet, men, tilføjede han, jeg skal læse hans Udtalelse af Rigsdagstidende: „Naar Finanslovsforslaget skulde være gaaet herfra over i det andet Ting med det virkelige Stempel som Folketingets Finanslov, burde den have indeholdt dels en betydelig større Nedsættelse af de militære Udgifter paa forskellige Poster, dels flere Bevillinger til Støtte for Erhvervslivet baade paa det ene og det andet Omraade“. Altsaa i 1895 mente Konseilspræsidenten ikke at kunne stemme for Finansloven, fordi den indeholdt for store Militærbevillinger, men saa kom Ordføreren og sagde det, som den højtærede Finansminister har sagt i Aften: Om han da kunde forsvare at undlade at stemme for de store Bevillinger til Erhvervslivet her i Landet? Saa sagde den højtærede Konseilspræsident: Nej, jeg undlader at stemme som en Protest mod de store Militærudgifter, og fordi vi ikke magte at nedsætte dem, jeg stemmer ikke imod Finansloven, thi jeg erkender, at den indeholder Fremskridt, men jeg gaar ud fra, at den Dag, da vi, som nu ere Mindretal, blive Flertal, saa skulde vi skrive Finansloven om.

Og saa skrev man Finansloven om. Den højtærede Konseilspræsident, der den Gang var almindeligt Medlem her i Tin-